

mig ikke paa, om han kendte disse Love, jeg gaar selvfølgelig ogsaa ud fra, at han ikke kender dem i deres Fylde — er af en saadan Art, et alle Vilkaar retter sig fuldstændig efter Autoriteternes Forholdsbefindende; der er overhovedet ikke nogen Erhvervsvirksomhed, der henhører under Udenrigshandelens to Kategorier: Import og Eksport, som lader sig udføre, medmindre man kommer overens med de russiske Monopolinstitutioner. Det er Opgaven, og derfor siger jeg, at det Arbejde, her foreligger, er ufuldkomment, er halvgjort. Jeg har ikke sagt, at det var et slet Arbejde. Jeg har sagt, at det var et paa Papiret oven i Købet fortræffeligt Arbejde, men den Opgave, der skulde være løst, var ikke løst.

Naar den ærede Ordfører for Venstre dernæst tilbageviste min Udtalelse om den Kærlighed, som man pludselig havde fattet til Erhvervene, og den Respekt, man pludselig havde vist Erhvervene, og sagde, at mine Udtalelser om denne pludselige Kærlighed og om, at man ikke saa den ved andre Lejligheder, savnede Baggrund, maa han ogsaa der have overhørt, at jeg gjorde opmærksom paa, at der var meget vigtige Punkter, hvor Erhvervene virkelig talte med Autoritet, fordi de talte om Ting, de havde mere Forstand paa og mere Indsigt i end andre Mennesker — det skulde da lige være Toldvæsenet, som havde en tilsvarende Indsigt —, og der havde man ikke fra Regeringens, fra Venstres Side rettet sig efter dem. Men for det andet gjorde jeg opmærksom paa, at det ikke er Erhvervenes Sag at træffe Beslutning om, hvorvidt den russiske Traktat skal ratificeres eller ikke, det er den danske Rigsdags Sag, og det kan ikke nytte at skyde Ansvaret i Skoene paa Erhvervene, for Erhvervene kan kun udtale sig om den økonomiske Side af Sagen. Jeg udtalte endvidere, at det naturlige havde været, om man havde givet dem Udkastet og sagt: Gennemgaa det nu, se, hvilke Mangler, der er, se efter, hvor det skal suppleres. Men naar man ikke har gjort det, var der intet andet for Erhvervene at gøre end at give, hvad jeg kaldte: Blankoerklæringer i Almindelighed. Men disse kan ikke have den Betydning som en paa fagkyndig Gennemgang af de enkelte Bestemmelser grundet Bedømmelse af denne bestemte Traktats Betydning. Det er det, der stod i Dagsordenen, den meget citerede Dagsorden, at man opfordrer Regeringen til at tilvejebringe en Traktat, som har virkelig økonomisk Betydning. Naar

vi nødes til at stemme imod denne Traktat, er det, fordi vi ikke ser, at den har virkelig økonomisk Betydning, og fordi vi er meget bange for, at det vil vise sig, at Konsekvenserne paa andre, politiske Omraader kan være skæbnesvangre. Og det er ganske betegnende, hvorledes man baade fra Udenrigsministerens og den ærede Ordførers Side, saa snart der er Tale om den politiske Side, i Virkeligheden gaar udenom som Katten om den varme Grød.

Bramsnæs: Der er maaske ikke megen Anledning for mig til at blande mig i den Strid, der staar imellem Venstre og det konservative Folkeparti — det er jo en Broderstrid eller maaske snarere en ægteskabelig Strid, som jo efter den ærede konservative Ordførers Mening ikke vil efterlade noget Skaar i det i øvrigt gode Samarbejde mellem de to Partier, og jeg har heller ikke af den Grund bedt om Ordet. Men jeg vil gerne knytte nogle Bemærkninger til en Udtalelse om Erhvervslivet og de politiske Partiers Forhold til Erhvervslivet, som fremkom fra den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Schovelin). Det forekommer mig, at det ærede Medlem i sit Syn paa Erhvervslivets Interesse i Lovgivningsarbejdet har trukket overordentlig snævre Grænser; det ærede Medlem synes aabenbart, at naar der er Tale om Erhvervslivets Forhold til Lovgivningen, er Toldlovgivning det eneste, det drejer sig om, og det undrer mig noget, at det ærede Medlem ikke benyttede Lejligheden til endnu stærkere at anbefale Beskyttelseslovgivning, for det plejer det ærede Medlem ellers at gøre ved enhver Lejlighed. Det ærede Medlem synes ganske at savne Forstaaelse af, at der kan være andre Erhvervsforhold, som Lovgivningsmagten bør interessere sig for, end netop Spørgsmaalet om, hvordan en Toldlovgivning skal ordnes, og navnlig, at man kan gaa i anden Retning end den, som det konservative Folkeparti ønsker, idet de ved Toldlovgivningens Hjælp ønsker at spærre Vejen imellem Landene, økonomisk set. Her er et Punkt, hvor vi fra vor Side har ment, at det var i Erhvervenes Interesse at aabne Vejen mellem Landene, handelspolitisk set. Jeg konstaterer hermed, at paa dette Omraade savner det konservative Folkeparti, i alt Fald hvis dets Ordfører i Dag virkelig har givet Udtryk for det konservative Partis Anskuelse, enhver Forstaaelse. Deres Erhvervspolitik synes